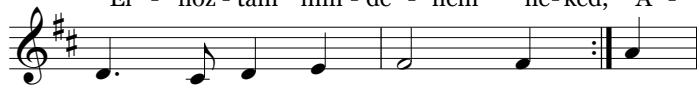

148. Itt állok jászolod felett

Johann Sebastian Bach
(1685–1750)

Itt ál - lok já - szo - lod fe - lett, Ó,
El - hoz - tam min - de - nem ne - ked, A -

Jé - zus, é - des él - tem. Ó,
mit Te ad - tál né - kem.

vedd én lel - kem, szel - le - mem, Én

szí - vem, tes - tem, é - le - tem, Hadd

szol - gál - jon _____ csak _____ té - ged.

2. Nem éltem még a föld színén, Te értem megszületté. Még rólad mit sem tudtam én, Tulajdonodá tettél. Még meg sem formált szent kezéd, Elváltasztottál engemet, Hogy légy enyém örökre!

3. Vak éj s halál sötét ölén Te lettél napvilágom, Új élet áradott belém, Felmérhetetlen áron. Ó, nap, hit fényét hoztad el, Szerelmed lobbantotta fel, S mily drága lett sugárod!

4. A lelkem rád néz boldogan, S nem bír betelni véled, Egy mérhetetlen vágya van, Míg így imádhat téged: Bár volna oly mély értelem, S mint tenger, oly nagy én szívem, Mely felfoghatná lényed!

5. Ez egyre, ó, hadd kérjelek, És erre bízva várok: Hogy töltsd be mindig szívemet, Ó, Jézus, bárhol járok; Hogy jászlad s otthonod legyen, Királya légy, ki szüntelen Békéjét, üdvét adja!

Paul Gerhardt (1607–1676) – Sréter Ferenc (1894–1988)